

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 февруари 1978 година *

„Морски риболов”

По дело 61/77

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник, г-н John Temple Lang, в качеството му на представител, със съдебен адрес в Люксембург при неговия правен съветник, г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец

подпомаган от

Кралство Нидерландия, за което се явява г-н G. W. Maas Geesteranus, заместник-правен съветник в Министерството на външните работи, в качеството му на представител, подпомаган от г-н M. J. Kuiper, главен администратор в правната служба на Министерството на земеделието и рибарството,

със съдебен адрес в Люксембург в седалището на посолството на Нидерландия,

встъпила страна,

Ирландия, за която се явява г-н Liam J. Lysaght, Chief State Solicitor, в качеството му на представител, подпомаган от адв. R. J. O'Hanlon, S.C., със съдебен адрес в Люксембург в седалището на посолството на Ирландия,

ответник,

с предмет искане за обявяване, че чрез въвеждането на някои ограничителни мерки в сектора на морския риболов, Ирландия не е изпълнила задълженията, които ѝ се полагат по силата на Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н H. Kutscher, председател, г-н M. Sørensen и г-н G. Bosco, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н P. Pescatore, г-н A. J. Mackenzie Stuart и г-н A. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

1. С искова молба от 13 май 1977 г. Комисията, по силата на член 169 от Договора за ЕИО, е предявила иск за установяване, че Ирландия, чрез прилагането на някои ограничителни мерки в сектора на морския риболов, не е изпълнила задълженията, които Ж се полагат по силата на Договора за ЕИО.

По обстоятелствата, предхождащи спора, връзката с дело 88/77 и временните мерки

2. Страните не оспорват фактите, които са в основата на спора.

3. На първо място следва да се посочи, че Съветът на своето заседание на 30 октомври 1976 г. в Хага е приел резолюция, която е приета официално на 3 ноември 1976 г. (наричана по-долу „Резолюцията от Хага”), в която се договаря, че държавите-членки посредством съгласувани действия и считано от 1 януари 1977 г. ще разширят границите на своите риболовни зони на 200 мили от своите брегове на Северно море и на Северния атлантик.

4. В същата резолюция Съветът реши, че от тази дата използването от риболовните кораби на трети страни на риболовните ресурси в тези зони ще се урежда със споразумения между Общността и съответните трети страни, и в същото време, установи принципа за съгласувани действия на държавите-членки при бъдещата работа в рамките на международните комитети по въпросите на рибарството.

5. Освен това Съветът (в приложение VI към Резолюцията) се позова на определени аспекти от вътрешната система на Общността в областта на рибарството, и по-специално, подчерта необходимостта от достигане до съвместни мерки за запазване на ресурсите, при което обаче остави на държавите-членки възможността, в сътрудничество с Комисията, при нужда да вземе подходящи временни мерки докато влезе в сила общата правна уредба.

6. В рамките на тази резолюция Съветът обяви своето намерение да приложи разпоредбите на общата политика в областта на рибарството по такъв начин, че да обезпечи постоянното и прогресивно развитие на ирландската риболовна промишленост.

7. Впоследствие Съветът възобнови обсъжданията относно установяването на система на Общността за запазване и управление на риболовните ресурси на основата на предложение за регламент, внесено от Комисията на 8 октомври 1976 г. (ОВ С 255, стр. 3).

8. Предвид настъпилите затруднения на 3 декември 1976 г. Комисията внесе предложение, което беше ограничено до въвеждането на временни мерки, предложение което тя впоследствие многократно измени в съответствие с възникналите в рамките на Съвета различни мнения.

9. Следва да се отбележи, че ирландското правителство взе активно участие в работата на Съвета и на 13 декември 1976 г. представи допълнителни предложения за допълване на предвидените мерки за запазване.

10. Тези предложения съдържаха редица разпоредби, като например изключването на кораби-фабрики, определянето на зони със специална защита за определени видове, забраната да се използват определени методи за риболов, както и изключването на риболовни кораби с дължина над 85 стъпки или мощност над 1000 конски сили от зоната, простираща се на 20 мили от брега.

11. На този етап от преговорите ирландската делегация постоянно обръщаше внимание на Съвета за спешната необходимост от вземането на мерки за запазване и ясно подчерта, че ако не се стигне бързо до споразумение, Ирландия ще е принудена да предприеме едностранни действия.

12. Това предупреждение беше повторено настоятелно по време на заседанието на Съвета на 8 и 9 февруари 1977 г., което протече също така безплодно, поради което Комисията, със съобщение от 11 февруари 1977 г., насочи вниманието на ирландското правителство към факта, че съгласно Резолюцията от Хага преди да приеме мерки за запазване една държава-членка трябва да се е консултирала с Комисията и да е поискала нейното одобрение. Тя допълни още, че обсъжданията в Съвета не биха могли да заместят процедурата.

13. С писмо от 14 февруари 1977 г. министърът на външните работи на Ирландия, след като се позова на предложенията, представени от неговата страна на 13 декември 1976 г., информира Комисията, че „за съжаление, правителството е решило, че не може да отлага повече този въпрос, и че сега трябва да предприеме едностранни мерки за запазване с временен характер”, а след като предостави обобщени данни за съществуващото на приетите мерки, и заяви, че постановленията, с които тези мерки ще влязат в сила, ще бъдат издадени от министъра по въпросите на рибарството на следващия ден, 15 февруари 1977 г.

14. Всъщност на 16 февруари ирландският министър по въпросите на рибарството издаде две постановления, като първото, озаглавено „Sea fisheries (Conservation and Rational Exploitation) Order, 1977”, е с предмет забрана за навлизане и риболов на морски риболовни кораби в морска зона в границите на специалната риболовна зона на Ирландия, която се намира на юг от паралела на 56 30' северна ширина, на изток от меридиана на 12 западна дължина и на север от паралела на 50 30' северна ширина. Второто постановление, озаглавено „Sea fisheries (Conservation and Rational Exploitation) (№ 2) Order, 1977” изключва от тази забрана морски риболовни кораби, чиято регистрирана дължина не надхвърля 33 метра или чиято мощност на двигателя не е по-голяма от 1 100 bhp. (Тези постановления по-долу са наричани „ирландските мерки”).

15. След спешно заседание с представители на правителствата на Ирландия и на другите съответни държави-членки Комисията, с писмо от 22 февруари 1977 г., твърдо изрази неодобрение на ирландските мерки и помоли правителството на Ирландия да преустанови тяхното прилагане до изхода от предстоящите обсъждания в Съвета, за които тогава се очакваше, че бързо ще приключат.

16. По време на заседанието на 25 март 1977 г. стана ясно, че в действителност се очертава едно широко съгласие сред членките на Съвета, между които и Ирландия, по последните предложения на Комисията, но поради изразеното несъгласие на една държава-членка не можа да се вземе решение.

17. След този неуспех ирландското правителство информира Комисията, със съобщение от 4 април 1977 г., че постановленията от 16 февруари 1977 г. ще влязат в сила от 10 април 1977 г.

18. В резултат на това едностранно ирландско действие Комисията започна предварително производството по член 169 от Договора за ЕИО, което завърши със сезиране на Съда на ЕО.

Връзка с дело 88/77

19. С определение от 7 юли 1977 г., District Court на град Cork (Ирландия) сезира Съда на ЕО, по силата на член 177 от Договора, в рамките на наказателно производство срещу капитаните на определен брой нидерландски траулери, обвинени за нарушения на забраните, установени с постановленията от 16 февруари 1977 г., по преюдициални запитвания, които имат за цел да му позволят да оцени съвместимостта на тези мерки с правото на Общността.

20. Във връзка с това дело, включено в делата за разглеждане на Съда на ЕО под № 88/77, страните по главното производство, правителствата на Френската република и на Кралство Нидерландия, както и Комисията, представиха становища.

21. Въпреки че разглежданите в рамките на това дело въпроси са равностойни на правните въпроси, повдигнати в настоящото производство, обвиняемите в главното производство, заведено пред District Court, Cork, и френското правителство направиха все пак някои специални аргументи, които следва също така да се имат предвид в настоящото дело, за да могат всички аспекти на спора да бъдат цялостно проучени.

22. Този метод на действие спазва правата на страните, като се има предвид, че всички страни по настоящото производство са встъпили също и в дело 88/77.

Временни мерки

23. На последно място следва да се посочи, че Комисията, с предявяването на своята искова молба съгласно член 169 от Договора за ЕИО, поиска от Съда на ЕО, съгласно член 186 от Договора и член 83 от Процедурния правилник, да наложи временни мерки, като нареди на ирландското правителство да суспендира мерките, предмет на спора, докато Съдът на ЕО не се произнесе окончателно.

24. Съдът уважи тази искова молба с последователни определения от 22 май, от 21 юни и от 13 юли 1977 г. (Recueil стр. 937 и 1411), последното от които нарежда на Ирландия да суспендира спорните мерки най-късно на 18 юли 1977 г.

25. Ирландското правителство съобщи, че се е въздържало от изпълнение на спорните мерки от посочената в определението на Съда дата, като е дало на съответните компетентни органи надлежните указания, и не е нужно да се предприема друго тъй като определението „е придобило силата на закон в Ирландия, считано от датата на влизане в сила, посочена в него, и с това е имало за резултат да преустанови, в съответствие с изложеното в него, действието на двете Sea Fisheries Orders считано от тази дата”.

26. Според дадените обяснения това следствие произтича от разпоредбите на ирландската конституция, както и от „European Communities Act” от 1972 г., който дава предимство на правото на Общността (включително на решенията и определенията на Съда на ЕО) пред националното право на Ирландия.

27. Комисията, на която беше съобщена тази позиция, „нямаше никакви възражения по нея.

Относно приложимото право

28. Както всяка друга стопанска дейност и рибарството попада в обхвата на Договора за ЕИО, и по-специално, съгласно разпоредбите на член 38 от Договора, е причислено към земеделието, поради което и е обхванато от разпоредбата за обща политика.

29. Първите правила относно въпросите, свързани с риболова бяха определени в два регламента на Съвета, а именно, Регламент (ЕИО) № 2141/70 от 20 октомври 1970 г. за определяне на обща структурна политика за риболовната промишленост, въз основа на членове 7, 42, 43 и 235 от Договора за ЕИО (ОВ L 236, стр. 1), и Регламент (ЕИО) № 2142/70 от същата дата относно общата организация на пазара на рибни продукти (ОВ L 236, стр. 5), който се основава на членове 42 и 43 от Договора.

30. Актът за присъединяване внесе някои допълнения към така определената система, със своите членове 98 - 103, които образуват заедно глава 3 на дял II относно земеделието.

31. От тези разпоредби трябва специално да посочим член 102, който има следното съдържание: “най-късно на шестата година Съветът, по предложение на Комисията, определя условията за риболов с цел да се защитят риболовните зони и да се запазят биологичните ресурси на морето”.

32. В резултат на разширяването на Общността разпоредбите за риболовната дейност станаха отново застъпени в два регламента на Съвета, които бяха основани на същите принципи както предишните регламенти, в допълнение към Акта за присъединяване, а именно, в Регламент (ЕИО) № 100/76 от 19 януари 1976 относно общата организация на пазара на рибни продукти (ОВ L 20, стр. 1) и в Регламент (ЕИО) № 101/76 от същата дата за определяне на обща структурна политика за риболовната промишленост (ОВ L 20, стр. 19).

33. Член 1 от последния регламент гласи:

„ С оглед стимулиране на равномерно и хармонично развитие на сектор рибарство в рамките на общата икономическа дейност и за стимулиране на рационалното използване на биологичните ресурси на морето и на вътрешните води, се установяват общи правила за риболов в морски води, както и специфични мерки за подходящи действия и за координиране на структурните политики на държавите-членки в тази област”.

34. Член 2, параграф 1 гласи, както следва:

„Правилата, прилагани от отделните държави-членки по отношение на риболова в морски води, под техния суверенитет или в рамките на тяхната юрисдикция, не водят до различно третиране на други държави-членки.

Държавите-членки осигуряват на всички риболовни кораби, плаващи под флага на държава-членка и регистрирани на територията на Общността, равенство на условията за достъп и експлоатация на зоните, намиращи се във водите, посочени в алинея 1”.

35. Накрая член 4 от същия регламент предвижда:

„Когато упражняването на риболовна дейност в морските води, посочени в член 2, на някоя държава-членка, крие риск от прекомерно интензивно експлоатиране на някои запаси на тези води да бъдат, Съветът може, по предложение на Комисията и в съответствие с процедурата, предвидена в член 43, параграф 2 от Договора, да вземе мерки, необходими за запазването на тези запаси.

Тези мерки могат да обхващат по-специално ограничения, отнасящи се до улова на някои видове, до зони, до сезони за риболов, до методи на риболов и до риболовни съоръжения”.

36. Въпросът относно особения проблем за запазването на ресурсите беше повдигнат, по предложение на Комисията, в Резолюцията от Хага, посочена по-горе, която беше приета за целите на съответното разширяване на зоните за риболов на 200 мили край бреговете на Северно море и Северния атлантик.

37. От приложение VI към тази резолюция следва, че Съветът се е съгласил с декларацията на Комисията, която гласи следното:

„До началото на прилагането на мерките на Общността за запазването на ресурсите, които понастоящем се разработват, държавите-членки няма да вземат едностранни мерки за запазване на ресурсите.

Въпреки това, ако в рамките на Международните комисии за рибарството не се постигне споразумение за 1977 г. и ако във връзка с това не е възможно незабавно да се приети автономни мерки от Общността, държавите-членки биха могли тогава да приемат, като временна мярка и под недискриминационна форма, подходящи мерки за осигуряване защитата на ресурсите в риболовните зони край техните брегове.

Преди приемането на тези мерки съответната държава-членка ще потърси одобрението на Комисията, с която трябва да се консултира във всички фази на процедурите.

„Подобни мерки не накърняват насоките, които трябва да бъдат приети за прилагане на разпоредбите на Общността за запазването на ресурсите”.

38. Ирландското правителство повдигна възражение по отношение на географския обхват на прилагане на Регламент (ЕИО) № 101/76.

39. Като се позовава на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 101/76, според който „Морските води, посочени в настоящия член са тези, които са означени като такива в действащите закони на държавите-членки”, то изтъкна, че този регламент се отнася само до ирландските морски води, както са означени към момента на влизането му в сила, преди разширяването на риболовната зона на 1 януари 1977 г.

40. От това следва, че разпоредбите на Регламента не биха били приложими към морските води, обхванати от спорните мерки, и че само едно подходящо изменение на Регламент (ЕИО) № 101/76 може да разшири тяхното действие и спрямо въпросните морски води.

41. Комисията определя това възражение като „изненадващо” и е на мнение, че то противоречи на тълкуването, което трябва да бъде върху текста както на членове 100 - 103 от Акта за присъединяване, така и на разпоредбите на Регламент (ЕИО) № 101/76, и е несъвместимо с позицията, прието от ирландското правителство по времето, когато в Съвета се изготвяше проекта на Резолюцията от Хага и на редица регламенти по този въпрос.

42. Комисията изтъкна още, че резултата от тълкуването, дадено от ирландското правителство относно позоваването, което се съдържа в член 2, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 101/76, би било за ограничаване на приложното поле на общата структурна политика за риболовната промишленост до малка част от моретата, които се намират под юрисдикцията на държавите-членки и с това би попречило на Съвета да въведе мерки за запазване, приложими извън старата граница от 12 морски мили.

43. Правителството на Кралство Нидерландия изтъкна, че географският обхват на прилагане на правото на Общността е определен от общата зона на европейските територии на държавите-членки, е съответно, всяко изменение от държава-членка по разширяване на нейната юрисдикция, представлява в същото време изменение на границите на общия пазар.

44. Това е основната концепция в член 2, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 101/76, който засяга морските води, които са под юрисдикцията на една държава-членка според нейните закони, без значение кога тези закони са влезли в сила.

45. С оглед определяне на географския обхват на прилагане на Регламент (ЕИО) № 101/76, неговите разпоредби следва да се тълкуват предвид правния контекст, в който е издаден регламентът, а така също и неговите цели и предназначение.

46. По начало регламентите, като актове, приети на основата на Договора, имат сами по себе си същия териториален обхват на действие както и Договорът.

47. Следователно член 2, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 101/76 трябва да се разбира в смисъл, че се позовава на приложното поле на правото на Общността в неговата цялост, каквито се явява във всеки един момент.

48. В резултат на това, съдържащото се в тази разпоредба позоваване на „законите в сила” в различните държави-членки, по отношение на определянето на морските води, намиращи се под техния суверенитет или тяхната юрисдикция, следва да се тълкува в смисъл, че се отнася до всички закони, които действат в определени моменти по времето на валидността на въпросния регламент.

49. Настоящото тълкуване е единственото съвместимо с целта и предназначението на Регламента, който цели да установи обща система за риболов във всички морски води на държавите-членки.

50. От това следва, че всяко разширяване на въпросните морски зони има предвид точно същото разширяване на обхвата на прилагане на регламента.

51. Следователно, тълкуването на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 101/76, дадено от ирландското правителство трябва да бъде отхвърлено.

По съществуването на спора

52. Всички страни по двете дела приемат, че към момента на действието на мерките, които са предмет на спора, въвеждането на мерки за запазване на риболовните ресурси е било особено важно и дори наложително в териториалните води на Ирландия.

53. Не се спори също така, че тази необходимост е продължила да съществува въпреки значителното намаляване на уловите на някои трети държави в съответната морска зона, като резултат от разширяване на риболовната зона на 1 януари 1977 г. и от мерките, приети от Общността.

54. Поради това правният спор се ограничава до четири групи аргументи, при чието разясняване участниците в двете производства поставят различни акценти. Те се отнасят до:

- компетентността на Ирландия;
- начина на действие, приложен в случая от ирландското правителство;
- въпросът, дали ирландските мерки могат да бъдат разглеждани като истински мерки за запазване; и

- въпросът, дали Ирландия, чрез въвеждането на тези мерки, е нарушила правилото за недискриминация, което се съдържа в член 7 от Договора за ЕИО и в Регламент (ЕИО) № 101/76.

55. Най-напред трябва да се провери въпросът за компетентността, от който зависи всичко друго и тогава да се отговори на въпроса дали има някакво нарушение на правилото за недискриминация.

Относно компетентността на ирландската държава

56. Обвиняемите в главното производство по дело 88/77, оспорват компетентността на ирландската държава за приемане, в национален мащаб, на мерки за запазване, чието въвеждане според тях попада в компетентността на Общността.

57. В подкрепа на своето твърдение, те се позовават, по-специално, на член 102 от Акта за присъединяване, който запазва на институциите на Общността правомощието да определят предпоставките за упражняване на риболов с цел да осигури защитата на риболовните ресурси и запазването на морските биологични ресурси, на Регламенти № 100 и № 101/76, които имат за предмет организацията върху общи основи на пазара на рибни продукти и структурната политика в тази област, както и на Резолюцията от Хага, доколкото тя предвижда разширяване на риболовните зони чрез „съгласувано действие”.

58. Решението на Съда от 14 юли 1976 г. по дела 3, 4 и 6/76, *Kramer and Others* (Recueil, стр. 1279) не противоречи на това становище, защото то е признало компетентност на държавите-членки в тази област само по силата на възникнали по-рано международни задължения.

59. От своя страна френското правителство изтъкна в своето становище, постъпило по дело 88/77, че политиката относно риболова има общностен характер, както следва от член 38, параграф 1 от Договора за ЕИО и от последващите регламенти, както и че това правно положение е потвърдено, по-специално относно мерките за запазване, от член 102 от Акта за присъединяване и Резолюцията от Хага.

60. Също така и Решението на Съда по дело *Kramer* потвърждава това становище.

61. Следователно компетентността за установяване на постоянни правила на риболовната дейност принадлежи на Общността като такава, в съответствие с постоянната съдебна практика на Съда на ЕО, така както тя по-специално е отразена в параграф 31 от Решение от 31 март 1971 г. по дело 22/70, Комисията/Съвета, (Recueil, стр. 263), тази компетентност е с изключителен характер.

62. От тези съображения френското правителство прави заключение, че всички едностранни мерки на държави-членки в тази област противоречат на правото на Общността от момента, в който Общността е получила пълните си

правомощия след изтичане на преходния период, предвиден в член 102 от Акта за присъединяване.

63. Както Съдът на ЕО е изтъкнал в Решението по дело Kramer от 14 юли 1976 г., Общността е компетентна да вземе мерки за запазване, както независимо, така и под формата на сключени договори с трети държави или в рамките на международни организации.

64. Доколкото Общността е упражнила това правомощие, приетите от нея разпоредби изключват всички противоположни разпоредби на държавите-членки.

65. От друга страна, за държавите-членки, доколкото установеният в член 102 от Акта за присъединяване преходен период продължава да тече и Общността все още не е упражнила напълно своите правомощия в тази област, е позволено във вътрешнодържавен план да се вземат подходящите мерки за запазване на риболовните ресурси, без при все това да се накърнява задължението за сътрудничество, което им налага Договора, и по-специално член 5 от него.

66. Съветът правилно в приложение VI към Резолюцията от Хага, след указанието за това, че държавите-членки по принцип, до началото на прилагането на мерките на Общността, не трябва да вземат едностранни мерки за запазване на риболовните ресурси, е признал, че такива мерки могат да се вземат като преходни временни мерки, ако мерките на Общността не се вземат навреме.

67. Поради това Ирландия беше, доколкото Съветът не е действал и е било невъзможно в Съвета да се достигне до общо решение, оправомощена да приема мерки за запазване на риболовните ресурси, които засягат нейните морски води, доколкото те все пак съответстват на изискванията на правото на Общността.

68. Съответно възражението за компетентността на ирландската държава през въпросния период от време, повдигнато по дело 88/77, трябва да бъде отхвърлено.

Относно дискриминационния характер на ирландските мерки

69. Според становището на Комисията ирландските мерки, дори когато те се основават на привидно неутрални критерии, като размери и мощност на риболовните кораби, в действителност те са дискриминационни поради две групи причини.

70. Установи се, че само два кораба на ирландската риболовна флота, от които едното със сигурност никога не е извършвало риболов в забранената зона, надхвърлят спецификациите, които се съдържат в спорните постановления, докато мярката сериозно е засегнала флотите на някои други държави-членки, и по-специално, тези на Франция и Нидерландия.

71. По начало тези мерки създават неравно третиране между отделните държави-членки, защото нидерландската риболовна флота, която всъщност се

състои от големи кораби, почти напълно би била изключена от въпросните води, като същото се отнася и за френската риболовна флота, но в по-малка степен, докато британската риболовна флота би останала напълно незасегната заради нейния състав.

72. Поради това, с тези мерки Ирландия е нарушила едновременно общото недискриминационно правило в член 7 от Договора за ЕИО и разпоредбите на член 2, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 101/76, които са посочени в приложение VI към Резолюцията от Хага.

73. Това становище се поддържа от френското правителство и от нидерландското правителство, според които, освен това е засегнат и един от основните принципи на общата политика в областта на рибарството.

74. Обвиняемите в главното производство по дело 88/77 изложиха същите съображения и подчертаха, че ирландските мерки, доколкото се основават на размера и на мощността на риболовните кораби, дискриминират големите кораби, при което те същевременно изтъкват предимствата на големината, които произтичат от модернизацията на нидерландската риболовна флота.

75. От друга страна ирландското правителство посочва, че спорните мерки се основават на технически критерии, които нямат нищо общо с националността на корабите.

76. Различните въздействия на тези мерки са една непреодолима последица от състава на съответните различни национални флоти, а не от посочените критерии и следователно не биха могли да се опишат като дискриминационни.

77. Ирландското правителство смята, че предимствата, които биха могли да се породят за ирландските рибари от взетите мерки са оправдани, защото Общността сама многократно, както и в Резолюцията от Хага, признават необходимостта от се насърчаване на растежа на риболовната промишленост в Ирландия.

78. Както Съдът на ЕО в друга връзка често е заявявал, и по-специално в своето Решение от 12 февруари 1974 г., (дело 152/73, *Sotgiu/Deutsche Bundespost*, Recueil 1974, стр. 153), правилата относно равното третиране установени в правото на Общността забранява не само явната дискриминация на основание националност, но и всички скрити форми на дискриминация, които водят до същия резултат чрез използването на други разграничителни критерии.

79. По този начин се проявяват без съмнение и критериите, съдържащи се в спорните мерки, защото те изключват от ирландските води значителна част от риболовните флоти на други държави-членки, които по традиция извършват риболов в тези зони, докато същите мерки не са наложени съответно спрямо ирландските граждани.

80. По този начин тези мерки противоречат на член 7 от Договора за ЕИО, който забранява всяка дискриминация на основание националност и член 2, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 101/76, според който правилата, прилагани от

отделните държави-членки по отношение на риболовната дейност в морските води, които попадат под техния суверенитет или в тяхната юрисдикция не да водят до различно третиране на други държави-членки.

Относно другите начини

81. Комисията, с подкрепата на френското и нидерландското правителство, пледира още, че ирландските мерки не са истински мерки за запазване.

82. Не е необходимо да се разисква този въпрос, тъй като дискриминационният характер на ирландските мерки можеше да се установи на основата на предходните аргументи.

83. В хода на производството бяха повдигнати различни обвинения срещу начина на действие на ирландското правителство и отрицателните въздействия на същото върху осъществяването на обща политика в областта на рибарството, както и върху защитата на интересите на Общността в преговорите с трети държави.

84. Тази последна точка беше особено подчертана от Комисията, която изведе въздействията на ирландските мерки върху външните преговори в отделно основание за обжалване.

85. По отношение на посочените по-горе заключения не е необходимо да се произнася решение по тези нарушения.

86. В тази връзка е достатъчно да се препрати към оценката, формулирана в мотивите на Съда на ЕО в неговото Определение от 22 май 1977 г.

87. От посочените по-горе съображения следва, че, докато със сигурност няма съмнения, че поради липса на подходящи разпоредби на ниво Общност, Ирландия има право да приеме преходни мерки за запазване по отношение на морските води, но се установи, че поради дискриминационния характер на мерките, въведени с постановленията на министъра по рибарството от 16 февруари 1977 г., Ирландия не е изпълнила своите задължения съгласно Договора, и по-специално, съгласно член 7 от Договора за ЕИО и член 2 от Регламент (ЕИО) № 101/76.

По съдебните разноски

88. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник се осъжда да заплати съдебните разноски,.

89. Ответникът е загубил делото.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Чрез влизането в сила на постановленията на министъра по рибарството от 16 февруари 1977, озаглавени „Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) Order 1977” и „Sea Fisheries (Conservation and Rational

Exploitation) (№ 2) Order 1977”, Ирландия не е изпълнила задълженията си съгласно Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

2. Ирландия се осъжда да заплати съдебните разноси, включително и по исковите молби за временни мерки.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 февруари 1978 година.